

Cuprins

O crimă în Olanda.....	5
Umbra chinezească.....	105
Maigret și flamanzii.....	205
Maigret.....	301
Maigret la ministru.....	395
Maigret și cadavrul fără cap.....	515
Eșecul lui Maigret.....	633
Maigret se apără.....	739
Maigret și cazul Nahour.....	841

Integrala
Maigret

SIMENON

V

O crimă în Olanda
Umbră chinezească
Maigret și flamanzii
Maigret
Maigret la ministru
Maigret și cadavrul fără cap
Eșecul lui Maigret
Maigret se apără
Maigret și cazul Nahour

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2015

— Era proțâpît în mijlocul trotuarului și m-a văzut apropiindu-mă. M-am prefăcut grăbit. Dar mi s-a adresat, amuzat: „Îl cauți pe Janvier? Tocmai a dat colțul străzii Solférino”. Nu spun ce plăcere poate să-mi facă să fiu luat peste picior de unul de la Siguranța Națională. Neputînd să iau informații despre Fleury în preajma ministerului, am...

— Ai căutat în cartea de telefon? întrebă Janvier.

— Nu m-am gîndit la asta. Știînd că frecventează barurile de pe Champs-Élysées, m-am dus la *Fouquet's*.

— Pun prinsoare că e în cartea de telefon.

— Posibil. Mă lași să termin?

Janvier era acum binedispus, zeflemîtor, ca unul care a sfeclit-o deja și vede pe altul care pătește la fel.

În fond, toți trei, atît Maigret, cît și cei doi colaboratori ai lui, se simțeau pe un teren străin, la fel de stîngaci, și își imaginau lesne ironiile colegilor de la Siguranță.

— Am stat de vorbă cu barmanul. Fleury e cunoscut ca un cal breaz! De cele mai multe ori, are dîtamaî datorია, iar cînd suma devine mult prea mare, nu mai e servit. Atunci dispăre cîteva zile, pînă își epuizează creditul în toate barurile și restaurantele.

— Și pînă la urmă plătește?

— Într-o seară, revine, radios, și achită nota de plată cu un aer nepăsător.

— Și o ia de la început?

— Da. Și asta durează de ani de zile.

— Și de cînd e la minister?

— Cu diferența că acum, cînd e șef de cabinet și se presupune că are influență, a crescut numărul celor care îl cinstesc și îl invită la masă. I s-a întîmplat, înainte de asta, să dispară din circulație timp de luni de zile. Odată, a fost văzut lucrînd în Hale, numărînd verzele descărcate din camioane.

Janvier se uită la Maigret cu subînțeles.

— Are o soție și doi copii, undeva pe lingă Vanves. Ar trebui să le trimită bani. Noroc că soția lui lucrează ca menajeră la un domn în vîrstă singur. Copiii lucrează și ei.

— Cu cine frecventează barurile?

— Mult timp, cu o femeie la vreo patruzeci de ani, o brunetă durdulie, se pare, căreia toți îi spuneau Marcelle și de care părea foarte îndrăgostit. Unii pretînd că a descoperit-o la casa unei braserii de la Poarta Saint-Martin. Nu se știe ce s-a întîmplat cu ea. De

mai bine de un an, e cu o anume Jacqueline Page și locuiesc amândoi într-un apartament din strada Washington, deasupra unei băcării italiene. Jacqueline Page are douăzeci și trei de ani și face uneori figurație în filme. Se străduiește să fie prezentată tuturor producătorilor, regizorilor și actorilor care vin la *Fouquet's* și caută să le intre în voie.

— Fleury e îndrăgostit?

— Așa pare.

— Gelos?

— Se spune că da. Numai că nu îndrăznește să protesteze, se face că nu vede.

— Ai văzut-o?

— Am crezut că fac bine dacă dau o raită pe strada Washington.

— Și ce i-ai spus?

— N-a fost nevoie să-i spun nimic. Cum a deschis ușa, a exclamat: „Iar!”.

Janvier și Maigret nu-și putură reține zîmbetul.

— Iar ce? Întrebă Maigret, care cunoștea dinainte răspunsul.

— Un polițist, știți foarte bine. Mai trecuseră doi înaintea mea.

— Separat?

— Împreună.

— I-au pus întrebări despre Fleury?

— Au întrebat-o dacă acesta lucrează uneori seara și dacă aduce documente de la minister.

— Și ea ce-a răspuns?

— Că seara au altă treabă. E colțoasă. Lucru ciudat, mama ei închiriaza scaune la biserica din cartierul Picpus.

— Au scotocit prin apartament?

— Au aruncat o privire prin încăperi. Nu se poate vorbi de apartament. E mai curînd un adăpost provizoriu. În bucătărie nu poți decît să faci cafeaua de dimineață. Celelalte încăperi, un salon, un dormitor și ceea ce ar trebui să fie sufrageria, sînt în dezordine, cu pantofi și lenjerie de damă aruncate ici și colo, reviste, discuri, romane populare, fără să mai vorbim de sticle și pahare.

— Jacqueline se întâlnește cu el la masa de prînz?

— Rar. De cele mai multe ori, stă în pat pînă pe la mijlocul după-amiezii. Din cînd în cînd, el îi telefonează în cursul dimineții și li cere să se întâlnească într-un restaurant.

— Au mulți prieteni?

— Toți cei care frecventează aceleași localuri.

— Asta e tot?

Pentru prima dată, Lucas răspunse cu un reproș aproape patetic în glas:

— Nu, nu-i tot! Mi-ai dat instrucțiuni să aflu cit pot de multe lucruri. Mai întâi, am o listă cu vreo zece foști amanți ai acestei Jacqueline, inclusiv cițiva cu care încă se mai întâlnește.

Și, cu un aer dezgustat, puse pe masă o hirtie cu nume scrise cu creionul.

— Veți descoperi numele a doi oameni politici. Apoi, aproape că am găsit-o pe Marcelle.

— Cum?

— La pas. Am intrat în toate braseriile de pe Marile Bulevarde, începând cu Opera. Bineînțeles, cea bună era ultima, în Place de la République.

— Marcelle și-a reluat serviciul la casă?

— Nu, dar cei de acolo își amintesc de ea și au revăzut-o în cartier. Proprietarul braseriei crede că locuiește prin apropiere, pe lângă strada Blondel. Deoarece a întâlnit-o deseori pe strada Croissant, are impresia că lucrează la un ziar sau la o tipografie.

— Ai verificat?

— Încă nu. Trebuie s-o fac?

Tonul colaboratorului său îl făcu pe Maigret să-l întrebe, jumătate în glumă, jumătate în serios:

— Ești supărat?

Lucas se strădui să zîmbească.

— Nu. Recunoașteți totuși că e o treabă ciudată. Mai ales cînd afli pe urmă din ziare că e vorba de porcăria asta de scandal! Dacă trebuie să continui, continui. Dar vă spun sincer...

— Crezi că treaba asta mă amuză mai mult decît pe tine?

— Nu. Sînt sigur.

— Strada Croissant nu e foarte lungă. În mediul ăla, toți se cunosc între ei.

— S-ar putea să ajung iar după cei de la Siguranță.

— Probabil.

— Bun! Mă duc. Pot să mai beau unul?

Arăta spre paharul pe care îl golise. Maigret îi făcu semn chelnerului să mai aducă un rînd și, în ultima clipă, comandă și el un Pernod în loc de bere.

Inspectori de la alte servicii, care își terminaseră programul, veneau să bea aperitivul la bar și îi salutau cu mîna. Maigret, încruntat, se

gîndea la Auguste Point, care citise probabil articolul și se aștepta ca, dintr-un moment în altul, numele său să apară în ziare scris cu litere de-o șchioapă.

Soția lui, căreia probabil îi destăinuise totul, nu era mai liniștită decît el. Oare Point îi spusese și domnișoarei Blanche? Își dădeau seama toți trei de activitatea subterană din jurul lor?

— Eu ce fac? întrebă Janvier, pe tonul cuiva dezgustat de ceea ce trebuie să facă, dar care s-a resemnat.

— Ai curaj să supraveghezi strada Vaneau?

— Toată noaptea?

— Nu. Pe la unsprezece, îl voi trimite pe Torrence să te schimbe.

— Credeți că se va întîmpla ceva?

Maigret recunoscuse deschis:

— Nu.

Nu avea nici cea mai mică idee. Sau, mai curînd, avea o mulțime, atît de incilcitate, încît nu mai vedea clar.

Întotdeauna trebuia revenit la faptele cele mai simple, cele pe care le puteai controla.

Era sigur că, luni după-amiază, numitul Piquemal se prezentase la cabinetul ministrului Lucrărilor Publice. Acolo se adresase probabil ușierului de serviciu și completase o fișă. Maigret nu o văzuse, dar probabil că era clasată și Point nu ar fi putut inventa această vizită.

Cel puțin două persoane, care se aflau în birourile vecine, ar fi putut să audă discuția: domnișoara Blanche și Jacques Fleury.

Cei de la Siguranță se gîndiseră și ei la asta, deoarece trimiseseră oameni la domiciliile lor.

Oare Piquemal chiar îi înmînase raportul Calame lui Auguste Point?

Lui Maigret i se părea neverosimil ca ministrul să fi pus la cale toată această comedie care, de altfel, nu ar fi avut sens.

Point se deplasase la domiciliul său din bulevardul Pasteur. Comisarul credea și acest lucru.

Prin urmare, persoana care se prezentase a doua zi dimineată acasă la domnișoara Blanche și îi scotocise locuința nu era sigură de locul unde se afla raportul.

Iar după-amiază, documentul dispăruse.

Miercuri dimineată, Piquemal dispărea și el.

În același timp, pentru prima dată, ziarul lui Joseph Mascoulin vorbea despre raportul Calame și întreba pe față cine ținea documentul sub obroc.

Maigret începu să miște din buze, vorbind încetșor, ca pentru sine:

— Din două, una: au furat raportul ori ca să-l distrugă, ori ca să se folosească de el. Până în prezent, se pare că nimeni nu s-a folosit încă de el.

Lucas și Janvier ascultau fără să intervină.

— Doar dacă nu cumva...

Bău încet jumătate din pahar și își șterse buzele.

— Pare complicat, dar, în politică, lucrurile sînt rareori simple. Numai persoanele compromise în cazul Clairfond au interes să distrugă documentul. Prin urmare, dacă se află că acesta a dispărut după ce a revenit la suprafață timp de câteva ore, bănuielile se vor îndrepta în mod automat spre el.

— Cred că înțeleg, murmură Janvier.

— Cel puțin vreo treizeci de oameni politici, fără a-l mai pune la socoteală și pe Nicoud, riscă scandalul și chiar mai rău în povestea asta. Dacă se reușește îndreptarea bănuielilor spre un singur individ, dacă se creează probe contra lui, dacă acest individ e vulnerabil, se obține șapul ispășitor ideal. Auguste Point e fără apărare.

Cei doi inspectori îl priveră mirați. Maigret uitase că nu știau decît o parte din cele întimplate. Acum se depășise stadiul în care putea să aibă secrete față de ei.

— Se află pe lista invitațiilor lui Nicoud la Samoia, spuse el. Fiica lui a primit un stilou din aur de la antreprenor.

— Ați vorbit cu el?

Maigret făcu din cap semn că da.

— El a...?

Lucas nu-și sfîrși întrebarea. Maigret înțelese. Inspectorul voise să întrebe: „El v-a cerut să-l ajutați?”

Asta risipea în sfîrșit stînjeneala care li apăsase pe cei trei bărbați.

— Da, el. La ora asta, aș fi surprins să nu știe și alții.

— Nu mai e nevoie să ne ascundem?

— În orice caz, nu de cei de la Siguranță.

Mai zăboviră încă un sfert de ceas în fața paharelor. Maigret se ridică primul, le spuse bună seara și trecu pentru orice eventualitate pe la birou. Nu era nimic pentru el. Point nu telefonase, nici altă persoană amestecată în cazul Clairfond.

La cină, doamna Maigret înțelese după expresia feței soțului ei că era mai bine să nu-i pună întrebări. Comisarul își petrecu seara citind o revistă de poliție internațională și, la zece, se culcă.

— Ai mult de muncă?

Erau gata să adoarmă. Doamna Maigret voia de mult timp să-i pună această întrebare.

— Nu multă, dar urită.

De două ori vru să întindă mina spre telefon și să-l sune pe Auguste Point. Nu știa ce i-ar fi spus, dar ar fi luat legătura cu el.

Se trezi la opt. Prin perdele se vedea o ceață ușoară care se lipea de geamuri și părea că atenuază zgomotele străzii. Se îndreptă pe jos spre colțul bulevardului Richard-Lenoir să ia autobuzul și se opri în fața vânzătorului de ziare.

Bomba explodase. Ziarele nu mai puneau întrebări, ci anunțau pe manșetă:

*Cazul Clairfond.
Disparația lui Jules Piquemal
care găsisse raportul Calame.
Raportul, predat autorităților,
pare să fi dispărut și el.*

Cu ziarele sub braț, Maigret urcă pe platforma autobuzului și nu încercă să citească mai mult înainte de a ajunge la Poliția Judiciară.

În timp ce străbătea culoarul, auzi telefonul sunind în biroul lui, grăbi pasul și ridică receptorul.

— Comisarul Maigret? întrebă centralistul. E a treia oară într-un sfert de oră când vă caută de la Ministerul Lucrărilor Publice. Vă fac legătura?

Încă nu apucase să-și dea jos pălăria și pardesiul, ușor umezit de ceață.